

Rakkauden lahja

Elettiin joulunalusaikaa. Olin saanut kutsun Porvooseen Pelastusarmeijan päiväkotia Solhemmin joulujuhlaan. Lapsia vanhempineen tuli oven täydeltä pimeältä pihalta kirkaasti valaistuun ja juhla-asuun puettuun saliin.

Muiden mukana tuli pieni poika – yksin ja kädessään taskulamppu. Äiti ei ollut ehtinyt juhlaan, ehkä hän kuului iltavuorolaisiin. Reippaasti nuorimies riisui ulkovaatteet yltään ja nousi ylimmälle ” laulupenkille” istumaan.

Tunnelma oli korkealla ja esitys seurasi toistaan. Ahkera harjoittelu palkittiin. Turha jännitys oli poissa ja etemme ilmestyi tuttuja satuihin ja jouluun liittyviä olentoja: tonttuja, lumihiihtäjiä, piparkakkuja, prinsessoja ja prinssejä, Lucianeito tiernapoikineen, jouluseimi ja paljon muuta. Sitten tuli tarjoilun aika, joulupussin aika ja kotiinlähdön aika. Eteinen oli taas täynnä poikia ja tyttöjä, äitejä ja isiä. Seisoin ovella ja katselin näitä lähtötouhuja osaamatta olla suureksikaan avuksi.

Kun eteinen vihdoinkin tyhjentyi, huomasin että yksin juhlaan tullut poika seisoi naulakon vieressä. Takki oli jo napitettu ja lakki päässä.

- No niin, sinäkin olet lähdessä. Auttoiko sinua joku, kysyin.
- Yks täti anto lakin hyllyltä ja muuten puin itse, kuului vastaus.
- Asutko sinä kaukana?
- En, ihan lähellä.

Käännyin välillä keskustelemaan jonkun muun kanssa. Kun seuraavan kerran katsoin pojan suuntaan, huomasin hänen seisovan hyvin hartaana näköisenä vieressäni. Sitten hän tuli ihan lähelleni, katsoi suoraan silmiini ja sanoi

- Kuule, täti, sulle oikein hyvää joulua! Ja niine hyvineen poika juoksi pois.

Tätä kirjoittaessani ei joululahjoja ole vielä jaettu. Mutta luulenpa etten saanut sinä jouluna enkä saa nytkään parempaa joululahjaa kuin minkä tuo pieni poika antoi. Poika, jolla oli vähäisestä iästään huolimatta paljon kokeneen pienen ihmisen kasvot.

Oikea joululahja on aina rakkauden lahja, ja juuri sen minä sain. Oli kuin itse joulun lapsi, Jeesus, olisi katsonut minua silmiin. Hän varmaan tekikin sen!